Universitätsbibliothek Paderborn

De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 2. Quæ Mariam Victoriam, ad opera misercordiæ exercenda, meditatio incitârit? Et quæ opera ægrotis præstiterit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-48689

Visual Library

cietatis noſtræ, qui & confeſſarius illius fuit, *Ferdinandus Meltio* dictus, cuius librum Archiepiſcopus Genuenſis, mirabilium Sanctæ illius feminæ geſtorum conſcius approbauit: placuitque is ita, & tantos paſſim fructus tulit, vt non ita pridem in linguam Germanicam fuerit tranſlatus, Coloniæ impreſſus, & Sereniſſimæ Annæ Catharinæ Conſtantiæ Neoburgicæ Duciſſæ dedicatus. Fuit illa Maria Victoria non tantùm nouæ Religionis inſtitutrix, ſed etiam eum Ordinem condidit, in quo abſolutiſſima humanæ perfectionis imago reluceret. Sanctitatem huius feminæ Deus grandibus miraculis claram fecit; ſed ad ſanctitatem, illam, per vias varias, rectas tamen duxit.

§. II.

Quæ Mariam Victoriam, ad opera miſericordiæ exercenda, meditatio incitârit? Et quæ opera ægrotis præſtiterit?

Primùm cùm eſſet ab ineunte ætate incitata, ad Deo, in religioſo Ordine, ſeruiendum, inſcia Angelo Stratæ nobili iuueni eſt à parentibus deſponſa, cùm adhuc 17. annorum puella eſſet; cui proinde magis parentum, quàm ſua voluntate, nupſit. Quid ibi ſanctè egerit, aut aduerſi ſit paſſa, longum

gum eſſet enarrare. Neq; quidquam dicam eorum, quæ poſtea ſacrarum mulierum antiſtita, in cœnobio, vel mirabiliter, vel laudabiliter egit. Vidua facta, & coniugatas, & viduas docuit, & omnis generis homines, qua via ad cælum ſit tendendum. Non enim ſatis habuit, non vagari per domos, non ſerere diſcordias in vrbe, non otiari, aut ſubducere ſe à conſortio virorum; ſed illud ſecum feriò perpendit, quod Chriſtus viuorũ ac mortuorum futurus iudex, ad pios impioſque dicturus, & in æterni præmij, aut perpetuæ damnationis cauſſam allaturus, à pauciſſimis rectè perpenditur. Dicturus eſt autem *his qui à ſiniſtris erunt*; quid? conſiderate diligenter, & obſtupeſcite: *Diſcedite à me, maledicti, in ignem æternum, qui paratus eſt diabolo & Angelis eius.* Terribile eſt: ſed non tam hoc obſtupeſco (cùm peccatoris malitia æternam pœnam planè mereatur) quàm id quod ſequitur; quodq; pauciſſimi expendunt. Nam cur ait ſe dicturum: *Diſcedite à me, maledicti, in ignem æternum?* ſi diceret, quia in Deum non credidiſtis; quia de miſericordia mea deſperaſtis, quia nomen meum negaſtis, quia diabolo homagium præſtitiſtis; quia idola coluiſtis; quia

Matth. 25. 41.

quia nomen meum blaſphemaſtis; quia idem vobis fuit ſacer, quod profanus dies; quia homicidia, adulteria, furta perpetraſtis; quia falſa teſtimonia dediſtis; quia incubilibus & impudicitijs fuiſtis; quia ſuperbi, ebrioſi, iniurioſi fuiſtis; ſi, inquam talia diceret, non mirarer, *quoniam qui talia agunt, vtique regnum Dei non conſequentur.* Gal. 5. 21.
Nunc verò audite, quas cauſſas damnationis allegaturum ſe proteſtetur; audite, & obſtupeſcite, & videte an non has ipſas cauſſas in vobis inueniatis: cùm enim formulam illam indicaſſet: *Diſcedite à me, maledicti, in ignem æternum;* cauſſas has ſubnectit: *Eſuriui enim, & non dediſtis mihi manducare: ſitiui, & non dediſtis mihi potum: hoſpes eram, & non collegiſtis me: nudus, & non operuiſtis me: infirmus, & in carcere, & non viſitaſtis me.* Quo pacto autem hæc fieri poſſint, explicat, dicens: *quàm diu non feciſtis vni de minoribus his, nec mihi feciſtis.* Propter hæc ſe, ait, maledictos in ignem æternum eſſe miſſurum: quòd ſi autem non omittantur, ob eadem præſtita benedictos in æternam vitam atque regnum recepturum. *Non increpat, quia in eum non crediderunt*, ait S. Auguſtinus, *ſed quia bona opera non fecerunt;* S. Auguſt. lib. de fide & operibus c. 15.

ne ſibi

ne ſibi ſcilicet quiſquam de fide, quæ ſine operibus mortua eſt, promittat æternam vitam. Nec tantùm medicis, aut parochis infirmos negligentibus, ſed omnibus hoc dicit. Quid ergo, prô dolor, fiet delicatis, magnatibus, & mundo immerſis, qui erubeſcerent, ſi infirmum, aut in carcere poſitum viſitare cogerentur; ſi pauperem hoſpitio exciperent, &c. Benedicti ad Dei tribunal, per Angelos, videbunt cibos, potum, veſtes, quas pauperibus dederunt, & ipſos hoſpitio exceptos, infirmos, captos, recreatos, exhiberi. Quid exhibebunt homines mundani? in vulgo eminentes? Si nihil exhibebunt, habent ſententiam: *Omnis arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur.* Non opus eſt, vt malum fructum gignat; ſufficit, ſi non facit fructum bonum, iam igne digna eſt. Quid ergo iſti afferent? ea, quibus ætatem omnem triuerunt: crumenas, arcas, ſaccos auro plenos; veſtes & pallia pretioſa; cheles, teſtudines, citharas; chartas luſorias, aſtragalos, fritillos; canes venaticos, aquaticos; gladios & pugiones; cantharos, pocula & dolia. Feminæ autem torques, annulos, ſtibium, chirotheculas, capillos volantes, collaria noui generis, ſpecula, catellos

Matth. 3. 10.

tellos Melitenſes, & omnis generis vanitates. *Amen dico vobis, neſcio vos*, dicet; non enim hæc ſigna, ſed ſpinas, flagella, clauos, cruces, charitatem exercendam, ſuis reliquit. Matth. 25. 12.

Hæc talia cùm perpenderet Maria Victoria, marito libera amorem iam omnem in Deum & proximum, ob Deum diligendum impendit: eleemoſynis dedita, cibum, potum, veſtes, pecunias pauperibus ſuppeditauit; præcipuè tamen in ægrotos fuit admodum miſericors, cumque ipſa eſſet viribus debilitatis, tamen vbique occaſionem quæſiuit, qua ægrotis alijs poſſet ſuccurrere. Et obtulit ei occaſionem Deus. Nam domi illi filium & matrem ægrotos dedit; præter ſociam *Petronillam du Paſſage*, præter aliàs poſtea, in cœnobio, quæ eius patientiam & charitatem mirificè exercuerunt. Et filium quidem, toto quinquennio ægrotantem: quo defuncto vehementer doluit, non quòd *Angelum*, ob innocentiam, æſtimatum, ſed quòd charitatis erga eum exercendæ anſam amiſit. Quod diligenter expendant patres, vel matres familiarum, qui illicò fiunt impatientes, quando vxor, aut maritus, vel filius aut filia, & maximè quan-

do ſer-

do ſeruus, aut ancilla vel ad tres dies ægrotant. Nec enim iam hebdomades, ſed dies, ſed horas, ſed omnes ſumptus in pharmacopolîo factos, omnes interea labores neglectos numerant. Stulte, neſcis tuum lucrum. Negligitur quidem labor, ſed interea dat tibi Deus occaſionem cælum lucrandi. Nam quod ægroto coniugi, vxori, filio, ſeruo facis, ipſi Chriſto facis; dicturo olim, *infirmus eram, & viſitaſti me.* Hoc intuentes benedicti, nulli ſumptui, nulli labori parcunt, quando miſeris eſt ſuccurrendum; immò gaudent, ſicut agricola meſſe; ſicut opifex labore oblato. In anthologia Græci dicunt, medicum triſtari, quando nemo ægrotat, gaudere morbis inualeſcentibus; non quòd alijs optet eſſe malè, ſed quia, nemine ægrotante, nihil poteſt lucrari. Ita Sancti, vt quondam audiant, *Venite benedicti,* quia *infirmus* eram, *& viſitaſtis me;* optant ſe habere occaſionem lucri ſpiritualis.

Quare Maria Victoria non contenta opitulari & ſeruire ægrotis, quos domi habebat, excurrit in alias quoque domos, vbi morbis afflictos iacere audiebat. Et quia paſſim audiebat, *ægrotorum conſolatrix & mater,* etiam ad ægrotos accerſebatur. Im-

mò &

mò & vltro etiam veniebat, cùm non acceſſeretur. Apud quos multa ſanè diuinitus & prodigiosè patrabat, inter quæ eſt iſtud ſtupendum, quod Ferdinandus Meltio lib. 1. c. 5. vitæ illius, narrat.

Accidit aliquando, vt intelligeret, mulierem quamdã de corporis & mentis ſanitate deſperatam, vtrique morti vicinam decumbere. Aduolauit ergo, & inuenit ſpectaculum prorſus miſerandũ. Quarta iam die durauerat deſperationis extremæ, & geſtu inſanientis ſcena; & circumſtantiũ comploratio; & vt fit, variæ de ea hominum coniecturæ. Et alij quidem dicebant, eam de mentis exijſſe poteſtate; alij autem non dubitabant, ab intemperijs illam & conſcientiæ ſtimulis Furijsque exagitari. Itaque palàm iactabant, illam quidem ſæpe, ſed vtique numquam rectè candideque peccata confeſſam, odia, ac libidines ſuas Confeſſario cælauiſſe, vt caſta & ſancta haberetur; proinde illi iuſtè contingere, vt iam in extremis vti non poſſet remedio ſacramentorum, quibus in vita abuſa, pro diuina gratia atque amore, iram meruiſſet. Itaq; mirum non eſſe, ſi ſpem iam nullam habeat, deſperare eam vtiq; aſſueuiſſe, quæ diuina

ſeriò non tractauiſſet. Auxit hæc iudicia vehementer tam diuturna inſaniæ duratio; quartus enim iam dies erat, vt dixi, cùm iam nulla vel corpori medicina, vel animæ exhortatio profuiſſet. Siue ſacerdotes, ſiue amici, ſiue ſociæ aliquid pium in aures clamauiſſent, ſemper viſa eſt indignari. Vultis plus audire? Dicam plus, ſed, ne vos offendat licentia peccatorum, moneo, vt cogitetis, omnia in Deo eſſe infinita atque immenſa; adeoq; etiam in illo infinitam eſſe patientiam & bonitatem, qua, cùm in terris eſſet, ille ipſe Chriſtus, qui, vt cæcum ſanaret, *fecit lutum ex ſputo*, pro gratiarum actione, omnem ignominiam retulit. *Et percutiebant caput eius arundine, & conſpuebant eum*, ait Marcus. Hanc igitur patientiam, etiam in hac muliere oſtendit; quæ, vt ad ſpem erigeretur, omnibus modis eſt excitata. Inter cetera, exhibebatur miſeræ, miſericordiæ fons Chriſtus Seruator in cruce appenſus; ſed auerſabatur illa Seruatorem, quem neque oculis quidem benignis intueri ſuſtinebat; nam, quaſi noctua lucis impatiens, à ſole vultum auertebat. Iubebant illam, in ea effigie, Saluatorem ſuum ſaltem oſculo venerari; ſed os illa oculosque pertinaci-

Ioan. 9. 6.

Marc. 15. 19.

tinaciter claudebat. Quin, vt hinc patientiam Numinis, inde malitiam hominis clariſſimè cognoſcamus, quod dictu, audituq́; horrendum eſt, in Sacroſanctam Chriſti crucifixi effigiem, cum ingenti circumſtantium atque attonitis animis impietatem iſtam deteſtantium ſcandalo, millies, millieſque phlegmata fœdiſſima expuebat. Denique nutu geſtuque omni indicabat, ſe extremè odiſſe illum, qui extrema pro illa paſſus, vt eam ſanguine ſuo, ex inferni faucibus liberaret.

Inter omnes, qui tam diro ſpectaculo adfuerunt, nemo magis ſacrilegam hanc deſperationem abominatus eſt, quàm Maria Victoria; quæ quantò Chriſtum ardentiùs amauit, tantò grauiùs doluit, hominem ſanguine illius redemptum, baptiſmo ablutum & conſecratum, vultum illum conſpuere, in quem deſiderant Angeli proſpicere. Itaque altùm ingemiſcens in ſe deſcendit, cogitans, an non & ipſa ſæpe eumdem deſpueret? qui in pauperibus & miſeris vtique deſpuitur: immò an non, in illa ipſa deſperata femina, Chriſti ſanguine redempta, peccare poſſet, ſi de ea deſperaret, eamque, ſine ope, relinqueret. Nimirum,

quò quiſque magis credit & agnoſcit diuinæ miſericordiæ infinitatem, eò magis de ea ſperat, & de nullo etiam maximo peccatore deſperat. Itaq; charitatis, & diuinæ potentiæ memor ad lectum propiùs accedens, verbis, precibuſq́; cœpit iacentem ærumnoſæ mulieris animum excitare, inducereq́ue in ſpem cogitationemq́ue meliorem. Mirum dictu, quò propiùs Victoria ad furentem adijt, eò receſſit inſania longiùs. Vnà autem illam ſolantibus verbis, & Deum precantibus votis adiuit. Per vices nunc ad cælum, nunc ad ægram conuerſa: vt æſtuantis animi procellas cæleſti pariter atque humana ope tranquillaret. Videte, quid poſſit præſentia hominum piorum! vt, lumine admoto, tenebræ fugantur; eoq́ue ſubducto, rurſum illico adſunt, ita Victoria vicina orante, ægra quieuit; ceſſante autem ab oratione cœpit denuò inquieta eſſe, atq; in diras & execrationes erumpens rurſus, vt antè, furere. Quod vbi animaduerterunt mœſtiſſimi inſanientis parentes, Victoriam etiam atq; etiam rogauerunt, ne à filia ſua diſcederet, ſed eam, velut olim Dauid cithara Saulem, ita ipſa precibus placatam retineret. Facile fuit id impetrare ab illa, cuius

viſcera

viſcera miſeratione, ſuapte ſponte, tangebantur. Siquidem memor illius: *Nos debemus alterutrum diligere*, grauiſſimè dolebat, feminam cum præſentiſſimo æternæ damnationis periculo tantopere iactari. Manſit igitur ibi, &, creſcente miſericordia, creſcebat etiam ardor pro ea Deum rogandi. Neq; ſanè ab oratione ampliùs deſtitit, donec vidit ægrotam menti reſtitutam, & à turbelis intemperijſq; illis quieſcentem. 1. Ioan. 2.

§. III.

Impiè agere viſa, quàm piè egerit?

Retracta hîc, ô bone Lector, cogitationes, quas huc vſque, in perlegenda hac hiſtoria, admiſiſti, & diſce, non *ante tempus iudicare*. *Amemus iuſtitiam*, ait S. Auguſtinus, *& iniuſtitiam deteſtemur, &c. vt cùm de ipſis rebus quod appetendum eſt, appetimus, quod deuitandum eſt, deuitamus, ignoſcatur nobis; quòd de occultis hominum aliquando, immò aſſiduè, non vera ſentimus. Hoc ad humanam tentationem pertinere arbitror, ſine qua duci iſta non poteſt vita: ita vt Apoſtolus diceret: Tentatio vos non apprehendat, niſi humana. Quid enim tam humanum, quàm non poſſe aſpicere cor humanum, & ideò non eius latebras perſcrutari, ſed plerumque aliud, quàm ibi agitur, ſuſpicari?* 1. Cor. 4. S. Auguſt. tract. 90. in Ioan. 1 Cor. 10.